

ZIUA H

SAlecsandru

Tânjind mereu la ceruri paralele,
Doar câte-un fulger ne unea, spontan
Ca mângâerea-n vremuri de tăcere,
Ca oaza în Sahara ce eram.

Știam de mult, simteam deznodământul
Ce prin cuvântul răstignit va fi;
Si bănuiam că astăzi legământul
În rime semănat, s-o năruie.

Un vis frumos, zbatându-se, îmi cânta
Al destrămării, tragic recviem;
Spre albastrimi eterne se avântă
Purtând cu el fatidicul blestem.

Nu plâng. Mă scald în sânge de crepuscul
Căldura lui s-o pot în piept purta.
Chiar de-ar părea un gest naiv, minuscul
Va fi o punte spre lumina ta.